

Al César el que és del César, a Déu el que és de Déu

Jesús no utilitza el poder per realitzar el seu projecte. Per això s'allunya de la política en el sentit de fer servir el poder per construir la convivència. El Regne de Déu no s'imposa amb el poder, la força o la coacció, sinó que penetra a la societat com una sembra i acollida de valors, com la justícia, la solidaritat o la defensa dels més vulnerables.

A l'episodi evangèlic del tribut al César, Jesús diu: "Doneu al César el que és del César i a Déu el que és de Déu". Seria un error veure en aquestes paraules la "separació entre política i religió", com si la política s'ocupés de les coses terrestres i la religió de les coses espirituals. El sentit és un altre. A Jesús li pregunten pels drets del César, però ell respon recordant els drets de Déu, cosa que ningú no li ha preguntat. La moneda imperial porta la imatge del César, però tota persona és "imatge de Déu" i la seva dignitat de fill de Déu no ha de ser sotmesa a cap César.

La fe cristiana no s'identifica amb cap opció partidista, doncs els valors evangèlics es poden promoure des de mediacions tècniques diverses. Sense que això signifiqui arraconar la fe a l'àmbit privat. L'evangeli ofereix una inspiració, una visió de la persona i uns valors que poden orientar i estimular la comesa del polític cristià. El gran repte serà: com fer operatius a la vida pública els valors de la persona i com protegir-la de tot allò que la deshumanitza.

J.A.Pagola